

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Hovedparten af den danske indsats for at hjælpe flygtninge og yde krisehjælp, så krig undgås, foregår oftest i nærområderne. Alligevel er der ofte et vist behov for, at de vestlige lande yder en ekstra hjælp, når krige er opstået, ved at evaluere udvalgte flygtninge fra nærområderne og give dem en midlertidig opholdstilladelse. Det kan f.eks. dreje sig om flygtninge, der er syge, og hvor hjælp i nærområderne ikke er tilstrækkelig.

Det har også i Danmark været almindeligt, at man i disse situationer træder til og yder hjælp. Det er en tradition, vi er stolte af. Før er det i hvert fald sket gennem vedtagelsen af en særlov i Folketinget med bred opbakning, hvor man giver store grupper af flygtninge mulighed for hurtig hjælp i form af beskyttelse. Men brugen af særlove eller nødlove er selvfølgelig altid betænkelig, og det er baggrunden for, at SF og De Radikale i dag foreslår indføjelser af et helt nyt kapitel i udlændingeloven, som skal sikre midlertidig beskyttelse i tilfælde af massetilstrømning af flygtninge, uden at der skal gå tid med at vedtage særlove og andre foranstaltninger.

Socialdemokraterne er principielt enige med SF og Det Radikale Venstre om det hensigtsmæssige i at finde permanente ordninger for midlertidig beskyttelse af store grupper af flygtninge, der ankommer med kort varsel.

I EU har man jo indset problemet og vedtog allerede med EF-direktivet tilbage den 21. juli 2001 at indføre en permanent ordning for midlertidig beskyttelse, en ordning, som Danmark desværre ikke deltager i på grund af vores forbehold på det indre og det retlige område. Direktivet træder i kraft, hvis EU's Råd fastslår, at der foreligger en tilstand af massetilstrømning af flygtninge til EU's medlemslande. Herefter sikrer direktivet, at der sker en solidarisk byrdefordeling internt mellem EU-landene, at man aflaster hinanden, både hvad angår indkvartering af flygtninge og i forhold til økonomi.

Spørgsmålet er så herefter, om vi i Danmark skal lave vores egen lov på det her område, der ikke sikrer os, at den her solidaritet med de andre lande findes, eller om vi på længere sigt skal arbejde på at få en aftale med EU om at tilslutte os det allerede vedtagne direktiv og dermed komme med i en solidarisk byrdefordeling.

Vi vil gerne opfordre regeringen til det sidste, at man søger at tage nogle kontakter og få lavet en sådan aftale på området med EU. Og vi vil gerne forsikre om, at vi i det tilfælde vil være positive i forbindelse med at finde en løsning og

bakke den op, hvis den skal implementeres i det danske Folketing. Det har jeg nemlig ikke den helt store forventning om, at regeringens støtteparti, Dansk Folkeparti, har tænkt sig at gøre.

I mellemtiden er vi dog ikke overbevist om, at det forslag, der ligger, er af den rigtige karakter, så vi kan ikke støtte forslaget her i dag. Men vi kan til gengæld love, at vi på længere sigt vil arbejde meget aktivt for at få afskaffet det danske forbehold på det retlige område, således at danskerne kan opnå indflydelse på den fælles asyl- og flygtningepolitik, der skabes i disse år blandt EU's øvrige medlemslande, og som Danmark har en klar interesse i at medvirke i.

Søren Krarup (DF):

I foråret 1945 oplevede Danmark en voldsom flygtningestrøm til landet bestående fortrinsvis af kvinder, børn og gamle mænd. Det var tyske flygtninge fra især Østpreussen, som flygtede fra Den Røde Hær, der trængte plyndrende og hængende ind i Tyskland. Og over Østersøen ankom i titusinder af forhulede og fortvivlede mennesker, som søgte asyl, dvs. tryghed, tag over hovedet, tøj på kroppen og mad i maven.

I sommeren 1945 var antallet af tyske flygtninge nået op på 250.000, dvs. en kvart million. De blev modtaget, også fordi magthaverne i Danmark indtil den 5. maj 1945 var den tyske hær. Men de blev derefter modtaget og behandlet af de danske myndigheder. Og den danske behandling af de tyske flygtninge er et fornemt kapitel i Danmarks nyere historie, helt anderledes end de falske greuelhistorier, som Danmarks Radio i nogle usandfærdige udsendelser søgte at rundsprede i befolkningen. Jeg skal i den forbindelse henvise til Henrik Havreheds doktordisputats om de tyske flygtninge i Danmark 1945-49 fra 1987, hvor realiteterne trækkes op.

Kl. 14.25

Men man kan på baggrund af både dette beslutningsforslag og særlovene vedrørende jugoslavere og kosovoalbaniere stille spørgsmålet:

Hvorfor var denne flygtningestrøm dengang så forholdsvis uproblematisk eller blev behandlet så dygtigt? Svaret hænger efter min mening sammen med det enkle, at man dengang vidste, at en flygtning er en flygtning, dvs. et menneske i nød og livsfare, som skal tilbage til sit eget land, når der er fred i hjemlandet.

De tyske flygtninge dengang skulle ikke integreres. De tyske flygtninge dengang skulle ikke aktiveres og forberedes på at blive indvandrere, men de skulle som flygtninge have tryghed, ind-